

Llevat dels caps de setmana, en què si la meteorologia li ho permet, li agrada agafar la bicicleta de muntanya o anar-se'n a caminar, en el seu cas desconnectar de les responsabilitats polítiques i socials és gairebé impossible. I és que en Josep ocupa tants càrrecs oficials i ha d'estar a tants llocs alhora que, és clar, necessita que el seu secretari, a més de portar-li l'agenda al dia, li controli també -amb rigurositat matemàtica- els segons, els minuts i les hores perquè tot -absolutament tot-, al cap del dia, quadri a les busques del rellotge com en un complex llibre de comptabilitat. **"Certament tenim molts caps a lligar. L'Ajuntament, la Diputació de Tarragona... requereixen molta dedicació. També és veritat que, en ambdós casos, compto amb la inestimable col.laboració d'un gran equip de persones; si no fos així... Però perquè se'n faci una idea... Cada dia, surto de casa a les nou del matí i no hi torno fins les onze de la nit. La satisfacció que m'aporta ser l'alcalde del meu poble és infinitament superior al temps que hi dedico i, per això, no em fa res haver de dedicar-hi més de deu hores diàries"**

Arribar tan lluny? Poc s'imaginava, en Josep, quan era jove, que els fets el portarien fins aquí. El temps i un currículum polític impecable desmostren ara com n'estava, d'equivocat, aquell jovenet de divuit anys, ple d'il·lusions i amb una gran afeció per anar a veure els partits del Barça: **"La meva vocació de polític, diria, va néixer justament al Camp Nou veient jugar en Kubala i les senyeres que, en plena dictadura franquista, animaven l'estadi. El 1976 vaig començar a militar a CiU. Recordo encara els discursos que ens feia el President Pujol: -Penseu que Convergència és un partit molt jove i abans no en recollim els fruits hauran de passar molts anys".** El 1983, Alforja va escollir en Josep com a alcalde per majoria absoluta i a partir de llavors, també a les següents eleccions. Entre 1989 i 1992 va ser diputat al Parlament de Catalunya i actualment, des del 1993, és, a més, president de la Diputació de Tarragona. **"La política que s'està fent actualment a Catalunya -diu- crec que és la correcta. I mentre el país estigui en mans del President Pujol, continuarem progressant, de manera lenta però ferma, en matèria autonòmica. Al seu dia, jo ja em vaig pronunciar, votant en comissió al Parlament de Catalunya, a favor de l'autodeterminació i estic segur que el meu poble també ho faria perquè l'autodeterminació és la màxima llibertat a què pot aspirar un ciutadà i un nacionalista"**.

A banda de la gran política, una de les coses que més preocupa en Josep és que el seu poble no es quedi enrera: **"Avui les coses avancen molt de pressa. Només cal pensar en el tema d'Internet, per exemple. Els d'Alforja, doncs, no podem permetre que se'ns escapin les claus del progrés. Hem d'insistir també en l'economia i aconseguir que la gent, sobretot els joves, puguin tenir un lloc segur de feina -i si pot ser, a la mateixa població-, oferir-los comoditats i serveis bàsics"**. Val a dir, però, que malgrat les coses que encara estan pendents per fer **"un petit polígon industrial"**, destaca en Josep - i les que estan per resoldre **"la reconversió del sector agrícola i, en concret, dels fruits secs"** -, les millores que s'han

fet al poble en qüestió d'equipaments i infraestructures són prou rellevants: **"Tenim una casa de cultura i una biblioteca amb més de 5.000 volums, una sala d'exposicions, un gimnàs, un poliesportiu... I el que a mi em sembla més important, una residència d'avis"**. Malgrat que, per regla general, l'entesa amb l'oposició sempre ha estat bona, en Josep va ser fortament criticat per raó d'aquesta darrera obra, tal i com ell recorda: **"Jo volia que la residència quedés instal·lada a la casa més bonica del poble i, al final, així va ser. Però, els de l'oposició no opinaven de la mateixa manera i volien que allà s'hi ubiqués l'Ajuntament"**.

Sobre com és Alforja, en Josep adverteix: **"En sóc un enamorat"**. D'entrada, els enamorats, d'objectius, no és que ho siguin massa. I, per tant, no se'ls pot fer gaire cas. Ell, però, més enllà de l'encant antic de la vila, que enamora qualsevol, sap recórrer a d'altres atractius a l'hora de descriure el seu poble i convèncer, per l'estómac, els seus interlocutors: **"Molt a prop de la platja i situada dalt d'un petit turó, a l'esquerra de la riera que ens dona nom, i algun ensurt de tant en tant -com l'octubre del 94, per culpa d'uns forts aiguats-, Alforja és un dels únics pobles on encara s'elabora l'oli fet a pedra, o sigui, a l'estil tradicional :res de premses modernes... Un bon molí de pedra, unes bones olives i el resultat: un excel·lent oli de "Siurana". De fet, és tan bo que els de ciutat, fins i tot, baixen només a Alforja per comprar-ne i se l'emporten com si fossin garrafes d'aigua. Això que l'aigua a Alforja és també d'una qualitat suprema"**.

Aprofitant uns ingredients tan bons com aquests, a més del peix i del marisc que els proporciona la costa de Tarragona, l'últim diumenge de juliol els d'Alforja celebren plegats, i amb qui s'hi vulgui afegir, la gran festa castellera, que culmina al migdia d'una manera molt especial: **"Després dels castells, ens reunim tots al carrer principal del poble, al voltant del xup-xup d'una gran paella d'arròs. Se serveixen unes 2.000 racions i aquell dia, els veïns la fem petar tranquil·lament, entaulats al carrer"**.

En certa manera, en Josep és dels qui opinen que la vida és com un gran tauler d'escacs on rei, peons i alfills, tenen la mateixa importància: **"En aquest tauler -explica-, jo només sóc una fitxa més, un ciutadà normal i corrent. El que em diferencia de la resta de ciutadans és que jo tinc una responsabilitat, però mai no hauria pogut tancar la partida amb escac i mat si no hagués estat per la gent que m'envolta i amb la qual comparteixo un ideari. El que realment fa gran un poble són les persones que hi viuen, i no el seu alcalde"**.

De sobte, un telèfon mòbil, mig històric, interromp, sense miraments, la conversa. Algú reclama la presència d'en Josep. La veritat és que ens ha dedicat més estona de la que estava prevista. Som a temps encara de demanar-li el número del carnet del Barça i el del partit. I ell, que amablement es treu la cartera de l'americana mentre se la posa, respon: **"El del Barça és el 40.189 i el del partit, el 3.910"**.

Josep Mariné Grau - L'Alforja - 1.179 hab. (el Baix Camp)